חידושים שנכ"ד נתחדשו בעת קריאת הפרשה שמו"ת מהדרב אודן נזדית שליט"א
יהוי"כ אדם לקדוש הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום

למדני חקיך

פרשת ויצא התשפ"ז

לערוץ יגדיל

גליון 45 (47)

א. פרק כח פסוק י וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה איתא במדרש (ב"ר פרשה סח): "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, רבי פנחס בשם רבי הונא בר פפא פתח (משלי ג) אז תלך לבטח דרכך", באר האדמו"ר בעל 'שפת אמת': על אף שיעקב אבינו עזב את ארץ מגורי אביו כבורח מפני עשו, לא השפיעה עובדה זו על הליכתו, לא הרחיב צעדיו במהירות ובפחד, אלא הלך לבטח, שכן לא ירא כלל, אלא ראה בבריחתו – סך הכל מעשה השתדלות מחויב, ללא שזה ישפיע כלל על רגשותיו, וכמו שכתבנו בזה בס"ד באשיחה בחוקיך בהלכה(ויצא).

ב. שם וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה בספר 'איש לרעהו' כתב, שמצינו סמך בתורה לכך, ששייך לכוין בפעולה אחת, לשם מצוה של 'כבוד אב', ולשם מצוה נפרדת של 'כבוד אם'. והוא בפסוק (בראשית כח, ז): "וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם", לא נאמר 'אל אביו ואמו', אלא 'אל אביו ואל אמו', משום שכוון יעקב לקים מצות כבוד אב בפני עצמה – לקחת לו אשה, ומצות כבוד אם בפני עצמה – לברוח מעשו. וכיוצא בזה נרמז בפסוק (שם פס' י): "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", יציאתו מבאר שבע - מצד מצות 'כבוד אם' לברוח מעשו, והליכתו חרנה - מצד מצות 'כבוד אב' למצא לו אשה, וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך (יתרו).

ג. שם וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה הגאון רבי משה לוי זצ"ל, בקובץ שיחותיו, ממחיש מהמובא בגמרא (חולין צא, ב) אודות הליכתו של יעקב אבינו לחרן: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, וכתיב ויפגע במקום, כי מטא לחרן אמר: אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי, ואני לא התפללתי? כד יהיב דעתיה למיהדר - קפצה ליה ארעא, מיד - ויפגע במקום, נתבונן נא, יעקב אבינו היה אז כבן ששים-שבעים שנה, והנה עשה את כל הדרך מבאר שבע ועד לחרן, והנה בהגיעו לחרן, עולה בקרבו המחשבה "אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי, ואני לא התפללתי?" מבחינת יעקב אבינו, כל טענה של אי כח – לא מתקבלת, 'יהיב דעתיה למיהדר', ורק לאחר שהוא מראה זאת, מוכיח נבונות מצדו לעשות הכל – זוכה לנס מאת הבורא, 'קפצה ליה ארעא'..., וכמו שכתבנו בס"ד בספר קול חתן (כד יהיב דעתיה למיהדר).

ד. שם וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה רש"י מביא בשם רבותינו, ויצא - לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב, ולמה הזכיר יציאתו, אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיווה הוא הדרה. יצא משם - פנה הודה פנה זיווה פנה הדרה. יציאת צדיק שעושה רושם, היא בין אם יוצא מהעיר ומהמקום הזה, ובין אם יוצא מהעולם לחיי העולם הבא. ורבותינו כאן הדגישו בשלוש מליצות שונות, 'פנה הודה, פנה זיווה, פנה הדרה'. להורות שהשפע בזכותו כמבואר בתענית כד. ובדי לידע כמה עלינו להעריך כל אחד מאתנו שיושב והוגה בתורה, וכמו שכתבנו בס"ד בתחכמני מצותיך (ויצא).

ה. שם פסוק יא וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו מפרש רש"י (שם) בשם רבותינו (חולין צא:), עשאן כמין 'מרזב' סביב לראשו, שהיה ירא מפני חיות רעות. התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, מיד עשאן הקב"ה אבן אחת, וזהו שנאמר 'ויקח את האבן אשר שם מראשתיו' (שם יח). ומביאים בשם ה'סבא מקלם' ע"ה דבר נפלא, ולכאורה מה תועיל שמירה רק על הראש, והתירוץ כשיש חשש שבאות 'חיות רעות' - צריכים לשמור את ה'ראש'. זה דבר ראשון. יש כל מיני 'חיות רעות', יש כל מיני 'הרהורים רעים', תשמור את הראש! כי שם צריך לשמור ושם צריך לדקדק היטב. ה'ראש' טעון שמירה, כלל גדול בידינו: גופא בתר רישא גרירי, וכמו שכתבנו בס"ד באביטה אורחותיך (ויצא).

ו. שם פסוק יא וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו מתאמרא בשם צדיקים שהנה כתיב אצל יעקב אבינו 'ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו' (בראשית כח, יא) וברש"י, התחילו מריבות זו את זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשאן הקב"ה אבן אחת. ולכאורה יפלא, אם כבר עשה הקב"ה נס שיהיו לאבן אחת מדוע לא השלים את הנס להפכם לכרים ולכסתות, שיניח צדיק את ראשו על דבר רך, אלא שאי אפשר שיצא מתוך מחלוקת דבר רך ועונג כי אם דבר קשה המשבר עצם... (עי' בר"ר סח, יא), וכמו שכתבנו בס"ד ביגדיל תורה (קרח).

ז. שם פסוק יב וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע שאל פעם את בנו הרה"ק ה'פני מנחם' זי"ע בילדותו, אם היה 'סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה' מדוע לא עלה יעקב עליו עד שמי רום, אמר לו ה'פני מנחם' הרי היה זה רק חלום, חזר אביו ושאלו, אף בחלום היה לו לעלות השמימה, תרץ ה'פני מנחם' מה היה לו לעלות השמימה, הרי באותה שעה היה 'והנה ה' נצב עליו', ואם הקב"ה עמו מה לו לחפש ולטפס לשמים, ונהנה ה'אמרי אמת' מאד מתשובתו (לקוטי יהודה בפרשתנו עמ' ד"ש, עיי"ש). אף לדידן יאמר - מה לך להתאונן כי הנך עומד בשפל המדרגה, ומהלך אתה לחפש את הבורא הנה והנה, דע לך כי ה' נצב בסמוך אליך פנה אליו ותמצא נחת,, כמ"ש בס"ד באדברה בעדותיך (ויצא).

ח. שם וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה בספר 'מעשה בראשית' לרבי יוסף בן אדהאן זצ"ל (צרוף תרעג) פרש לשון הפסוק (בראשית כח, יב) "ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו", הראו לו ליעקב אבינו מן השמים כי ההשפעה הבאה מכח התנהגות האדם הרי היא עולה למעלה כדגמת סלם, ואף שהאדם מוצב ארצה בעולם התחתון – מכל מקום ראשו מגיע השמים, ממשלתו מגיעה לעולמות עליונים. 'והנה מלאכי אלקים עולים וירדים' לפעמים יש להם עליה ולפעמים יש להם ירידה חס ושלום, כי הכל תלוי רק באדם על ידי מעשיו ודבוריו, יען כי המלאכים מצד עצמם נקראים 'עומדים', אך לפי מעשה בני אדם יכולים להעלותם ולהורידם, וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך (פנחס).

ט. שם וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה במשלי (ד, ח) "סלסלה ותרוממך תכבדך כי תחבקנה", אם זכית לכך – אזי תרוממך, התורה תרומם ותעלה אותך, בבחינת 'סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה', סלם מצב ארצה – ראשי תבות בגימטריא ק"א, על ידי רבוי חזרה ק"א פעמים, התורה תרומם אותך, וכמו שכתבנו בס"ד בספר קול חתן (סלסלה ותרוממך).

להפצה באיזור מגוריכם ולהשיג הגיליונות הספדים והשעורים במייל: toraoren@gmail.com ובפלפונים 0506491414,0509013000

י. שם וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה מובא בספר 'תולדות יעקב יוסף' (פרשת עקב אות ד) וזו לשונו: 'שמעתי ממורי (רבנו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע), שרוב ענותנותו של האדם, גורם שנתרחק מעבודת השם יתברך. שמצד שפלותו, אינו מאמין כי האדם גורם על ידי תפלתו ותורתו, שפע אל כל העולמות, וגם המלאכים נזונין על ידי תורתו ותפלתו. שאילו היה מאמין זה, כמה היה עובד ה' בשמחה וביראה מרב כל, והיה נזהר בכל אות דתנועה ומילה, לאמרה כדקא יאות, וגם לתת לב אל מה שאמר דוד המלך, עליו השלום: "אם תשכבון בין שפתים" (תהלים סח, יד), שהקדוש ברוך הוא שומר ושוקד על שפתי האדם לנשקה, כשהוא אומרה בתורה ותפלה בדחילו ורחימו. ואם ישים אליו לבו בודאי, מי זה האיש אשר לא יאחזנו רתת וזיע, שהמלך גדול ונורא, שומר ושוקד על שפתים של אדם נבזה חדל אשים, וכיוצא בזה? והוא מעין מה שאמרו חז"ל (גטין נו ע"א): 'ענותנותו של רבי זכריה, גרם חרבן' וכו' - כך האדם, ראוי לשים לב ולומר, כי הוא "סולם מצב ארצה, וראשו מגיע השמימה", וכל תנועותיו ודבורו והלוכו ועסקיו - עושה רושם למעלה למעלה וכו', וכמו שכתבנו בס"ד בשיחות חיזוק (שלח).

יא. שם פסוק יד וְהָיָה זַרְעֲךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ וּפָרַצְתָּ יָמָּה וָקֵדְמָה וְצָפֹנָה וָנֶגְבָּה וְנִבְרְכוּ בְךָ כֹּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה וּבְזַרְעֶךָ נוראות מצינו ב'כלי יקר' על הפסוק בפרשתנו (כח, יד) 'והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה', וז"ל, שאמרו במדרש (עיין מדרש תהלים מד) אין התשועה באה לישראל כי אם בזמן שהם בתכלית השפלות, שנאמר (תהלים מד כו) 'כי שחה לעפר נפשנו' וגו', מה כתיב בתרה - 'קומה עזרתה לנו'. וטעם של דבר שכל זמן שאינן בתכלית השפלות אז אינן תולין בטחונם בה', וחושבים תחבולות להנצל מפח יקוש ע"י תחבולות אנושיות, וע"כ רחק ה' את האדם ורבה העזובה, כי לא בטחו בתשועת ה', אך כשיראו כי אזלת יד השתדלותם ואין עוזר וסומך, אז עיניהם נשואות אל ה' לקרא אליו בעת הצר להם וה' שומע, ובאותו זמן התשועה באה דרך בריחה מן הקצה אל הקצה, דהינו מן תכלית השפלות אל תכלית המעלה. עכ"ל, וכמו שכתבנו בס"ד ביגדיל תורה (ויצא).

יב. שם פסוק טז וַיִּיקַץ יַעֲקֹב מִשְּׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָכֵן יֵשׁ ה' בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאָנֹכִי לֹא יָדָעְתִּי כתב בעל הטורים, בפסוק 'ויקץ יעקב משנתו ויאמר' (כח, טז) - 'סופי תבות' צבור, לומר לך שאין תפלתו של אדם נשמעת אלא בצבור'. וכן כתב בספה"ק 'מגלה עמקות' (ד"ה או והנה בארי), והוסיף ש'צבור' הוא בגימטריא 'רחמים' (298), לרמז על התעוררות הרחמים בעת תפלת הצבור. ובזה מפרש כל לשון הפסוק 'ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי', ר"ל, אכן יש ה' במקום הזה - הינו כשמתפלל בצבור אז יש בלי ספק ה' שהוא מקור הרחמים, אבל ואנכי - כשאני בעצמי מתפלל לא ידעתי אם יש ה', כי תפלת היחיד זקוקה לעת רצון, וכמו שכתבנו בס"ד באדברה בעדותיך (ויצא).

יג. שם וַיִּיקַץ יַעֲקֹב מִשְּׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָכֵן יֵשׁ ה' בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאָנֹכִי לֹא יָדָעְתִּי כלומר אמר יעקב אאע"ה ידעתי מחשיבות העבודה בבחינת לילה וקושי, בבחינת מקדש שם שמים בסתר. שגם בבחינת 'סתר' אני יודע שהכל הוא שם שמים, אבל "אנכי לא ידעתי" - לא ידעתי עד היכן הדברים מגיעים, כי לא הגעתי לתכלית הידיעה שבזה, וכמו שכתבנו בס"ד בשיחות חיזוק (ויצא).

יד. שם פסוק יז אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמָיִם כתב בעל הטורים 'וזה שער השמים' וסמיך לה 'וישכם' - 'לומר שבעלות השחר פותחין שערי שמים, והוא זמן טוב לתפלה', וכמו שכתבנו באדברה בעדותיך (ויצא).

טו. שם פסוק יח וַיַּשְׁכֵּם יַעֲקֹב בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שָׂם מְרַאֲשֹׁתָיו באר המהר"ם שיק זי"ע במה שאמרו חז"ל (חולין צא:) שיעקב לקח 'מאבני המקום וישם מראשותיו', התחילו מריבות זו עם זו וכו', מיד עשאן הקב"ה אבן אחת, וזהו שנאמר 'ויקח את האבן אשר שם מראשותיו'. ומבאר, שבבוא יעקב אבינו לשכב שם נתירא מחיות רעות ולסטים על כן בטח בה' ובטובו, 'ולא על זו בלבד שם מבטחו, אלא גם כן השתדל לעשות הצלות מה שהיה בידו', ואלו הם ה'אבנים' כלומר 'אבני יסוד' אשר שם מראשותיו - ושנים המה היסודות שעליהם נשען, השגחת ה' ולאידך השתדלותו ומעשי ידיו, והחלו 'האבנים' מריבות זו עם זו 'כי הם שניהם צרות' זו לזו, שאי אפשר לבטוח בהקב"ה מחד ומאידך לבטוח במעשי ידיו, 'מיד עשאן הקב"ה אבן אחת' - כי גם מעשה ידיו יהיה בהשגחת ה'. והיינו, שאבן צריך לעשות השתדלות, אך בל יסמך על מעשיו ח"ו אלא ידע שעושה זאת כרצון ה', ולא עוד אלא שעצם עשיית ההשתדלות אף היא נעשית רק ברצון השי"ת, כי אי אפשר לאדם שירים ידיו ורגליו אם לא נגזר כן מלעלא, וכמו שכתבנו בס"ד ביגדיל תורה (ויצא).

טז. שם פסוק כ וַיִּדַּר יַעֲקֹב נֶדֶר לֵאמֹר אִם יִהְיֶה אֱלֹהִים עִמָּדִי נתקשו מפרשי התורה בכונת ובמשמעות תבת 'לאמר' - למי אמר. ובאר הרה"ק מקאסוב זי"ע (מובא באמרי ברוך פר' דברים ד"ה ואת יהושע, וכבר פרש כן במשכנות יעקב, לרבי יעקב בן נעים יו"ל בשנת תפ"א), שלעת כזאת אשר הוא יוצא מבית אביו לבית לבן הרמאי, חשש יעקב מה יעלה בגורלו בבית רשעים וכופרים בה', אז הבין שרק בדרך אחת תנצל נפשו, והיא, אם בכל עת יהיה שם שמים שגור בפיו, לאמר תמיד אם ירצה השם, בעזר השם, מתוך 'הכרה' וידיעה ברורה שמבלעדי גזרת שמים לא ירים איש את ידו ואת רגלו, ומן השמים יקבעו עבורו היכן ובמה יראה ברכה במעשי ידיו, אז אין לו לחשוש מלכת לביתו של לבן הרמאי, כי אך לרמאי כמותו אי אפשר לעולל דבר אם לא שכבר הכריזו כך בשמים ממעל, וכמו שכתבנו בס"ד ביגדיל תורה (ויצא).

יז. שם וַיִּדַּר יַעֲקֹב נֶדֶר לֵאמֹר אִם יִהְיֶה אֱלֹהִים עִמָּדִי איתא במדרש (ב"ר פ"ע) על נדרו של יעקב אבינו בהליכתו חרנה מהו לאמר? לאמר לדורות, כדי שיהיו נודרים בעת צרתן, וכתבו הראשונים (עי' ריטב"א נדרים י, א; חזקוני בראשית שם) דבא ללמדנו, שאף על פי שקיימא לן 'טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עקר', מיעקב למדנו שעל כל פנים ראוי לנדור בעת צרה, וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך בהלכה (מטות).

יח. שם וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ מכאן למד רבנו בחיי, שההסתפקות במועט - ממעלת הצדיקים היא: "ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש - זאת שאלת הצדיקים מאת ה', לא ישאלו המותרות, רק הדבר ההכרחי בלבד שאי אפשר לו לאדם שיחיה בלעדיו. ובידוע כי נטיית אדם אחר בקשת המותרות הוא גורם לו מהומות רבות, ועל כן כל איש ירא את ה' ראוי לו שיהיה שמח בחלקו ושיסתפק במועט, ושלא יתאוה המותרות, וייטב לבו ביראת ה'", וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך (ויצא).

יט. שם פסוק כב וְכֹל אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי עַשֵּׂר אֲעַשְּׂרֶנּוּ לָךְ רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל (כתר ראש אות קכ"ג) בשם רבו הגר"א זצ"ל כתב, כל המפריש מעשר מובטח בכך שלא יבוא לידי הזק כלל, והמפריש חומש מובטח שיתעשר. וב'כתר ראש', כתב לפרש מקור דברי הגר"א, שהנה בגמרא (כתובות נ, א) למדו ענין חומש (לענין המבזבז אל יבזבז יותר מחומש) מקרא דיעקב אבינו 'וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך' - שתי עשיריות שהוא חומש, ומחדש הגר"א שמכיון שהעשירות נרמזה ב"תעשר" השני האמור בכתוב, שממנו נלמד גם כן ענין הפרשת החומש, וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך בהלכה (תרומה).

כ. הושע פרק יד פסוק ג (**הפטרת ויצא**) קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה' אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ כלומר שאף שהלב אינו מרגיש, עם כל זאת נקח עמנו דברים, ועל דרך שכתוב 'כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו', והקשה בשם משמואל (נצבים תרע"א ד"ה כי קרוב), מדוע נכתב 'בפיך' קודם ל'לבבך', הרי תחלה מתחרט בלבו ואחר כך מתודה בפיו, ובארו שישנם פעמים שהלב אינו מרגיש חרטה ועדיין אינו מבין את גודל הרחוק שיש לעושה עברה, אך לכל הפחות יתחיל בפיו ויתודה על עוונותיו, וישפוך שיח לפני בוחן לבבות שיפתח לבו לתשובה וחרטה, ואחר כך יסייע לו הקדוש ברוך הוא ויכנסו הדברים ללבו, וכמו שכתבנו בס"ד באביטה אורחותיך (האזינו).

להפצה באיזור מגוריכם ולזיכוי הרבים! הגיליונות הספרים והשיעורים במייל: toraoren@gmail.com 0506491441,0509013000

לזכות רפואה שלמה לכל החולים בעמנו

פסוקים שנתבארו בדרחבה בספרים ובגיליונות מהדב אורן נזדית שליטיא

הרחב שעשעני

✦ פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא ✦

לערוץ יגדיל

כח · וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה׃ יא וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיָּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא׃ יב וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה וְהִנֵּה מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ׃ יג וְהִנֵּה יְהוָה נִצָּב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אָבִיךָ וֵאלֹהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לְךָ אֶתְּנֶנָּה וּלְזַרְעֶךָ׃ יד וְהָיָה זַרְעֲךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ וּפָרַצְתָּ יָמָּה וָקֵדְמָה וְצָפֹנָה וָנֶגְבָּה וְנִבְרְכוּ בְךָ כָּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה וּבְזַרְעֶךָ׃ טו וְהִנֵּה אָנֹכִי עִמָּךְ וּשְׁמַרְתִּיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ וַהֲשִׁבֹתִיךָ אֶל הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֶזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם עָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ׃ טז וַיִּיקַץ יַעֲקֹב מִשְּׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָכֵן יֵשׁ יְהוָה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאָנֹכִי לֹא יָדָעְתִּי׃ יז וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מַה נּוֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמָיִם׃ יח וַיַּשְׁכֵּם יַעֲקֹב בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שָׂם מְרַאֲשֹׁתָיו וַיָּשֶׂם אֹתָהּ מַצֵּבָה וַיִּצֹק שֶׁמֶן עַל רֹאשָׁהּ׃ יט וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית אֵל וְאוּלָם לוּז שֵׁם הָעִיר לָרִאשֹׁנָה׃ כ וַיִּדַּר יַעֲקֹב נֶדֶר לֵאמֹר אִם יִהְיֶה אֱלֹהִים אֶלֹהִים עִמָּדִי וּשְׁמָרַנִי בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ׃ כא וְשַׁבְתִּי בְשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי וְהָיָה יְהוָה לִי לֵאלֹהִים׃ כב וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שַׂמְתִּי מַצֵּבָה יִהְיֶה בֵּית אֱלֹהִים וְכֹל אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי עַשֵּׂר אֲעַשְּׂרֶנּוּ לָךְ׃ כב ב וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְרָגְלָיו וְלֵךְ אֶרְאָה בְנֵי קֶדֶם׃ ג וַיֵּרֶא וְהִנֵּה בְאֵר בַּשָּׂדֶה וְהִנֵּה שָׁם שְׁלֹשָׁה עֲדְרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ כִּי מִן הַבְּאֵר הַהוּא יַשְׁקוּ הָעֲדָרִים וְהָאֶבֶן גְּדֹלָה עַל פִּי הַבְּאֵר׃ ד וְנֶאֶסְפוּ שָׁמָּה כָּל הָעֲדָרִים וְגָלְלוּ אֶת הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וְהִשְׁקוּ אֶת הַצֹּאן וְהֵשִׁיבוּ אֶת הָאֶבֶן עַל פִּי הַבְּאֵר לִמְקֹמָהּ׃ ה וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַחַי מֵאַיִן אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מֵחָרָן אֲנָחְנוּ׃ ו וַיֹּאמֶר לָהֶם הֲיְדַעְתֶּם אֶת לָבָן בֶּן נָחוֹר וַיֹּאמְרוּ יָדָעְנוּ׃ ז וַיֹּאמֶר לָהֶם הֲשָׁלוֹם לוֹ וַיֹּאמְרוּ שָׁלוֹם וְהִנֵּה רָחֵל בִּתּוֹ בָּאָה עִם הַצֹּאן׃ ח וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא עֵת הֵאָסֵף הַמִּקְנֶה הַשְׁקוּ הַצֹּאן וּלְכוּ רְעוּ׃ ט וַיֹּאמְרוּ לֹא נוּכַל עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ כָּל הָעֲדָרִים וְגָלְלוּ אֶת הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן׃ י עוֹדֶנּוּ מְדַבֵּר עִמָּם וְרָחֵל בָּאָה עִם הַצֹּאן אֲשֶׁר לְאָבִיהָ כִּי רֹעָה הוּא · וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת רָחֵל בַּת לָבָן אֲחִי אִמּוֹ וְאֶת צֹאן לָבָן אֲחִי אִמּוֹ וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיָּגֶל אֶת הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וַיַּשְׁקְ אֶת צֹאן לָבָן אֲחִי אִמּוֹ׃ יא וַיִּשַּׁק יַעֲקֹב לְרָחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קֹלוֹ וַיֵּבְךְּ · יב וַיַּגֶּד יַעֲקֹב לְרָחֵל כִּי אֲחִי אָבִיהָ הוּא וְכִי בֶן רִבְקָה הוּא וַתָּרָץ וַתַּגֶּד לְאָבִיהָ · יג וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ לָבָן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אֲחֹתוֹ וַיָּרָץ לִקְרָאתוֹ וַיְחַבֵּק לוֹ וַיְנַשֵּׁק לוֹ וַיְבִיאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיְסַפֵּר לְלָבָן אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה׃ יד וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן אַךְ עַצְמִי וּבְשָׂרִי אָתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים׃ טו וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב הֲכִי אָחִי אַתָּה וַעֲבַדְתַּנִי חִנָּם הַגִּידָה לִּי מַה מַּשְׂכֻּרְתֶּךָ׃ טז וּלְלָבָן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לֵאָה וְשֵׁם הַקְּטַנָּה רָחֵל׃ יז וְעֵינֵי לֵאָה רַכּוֹת וְרָחֵל הָיְתָה יְפַת תֹּאַר וִיפַת מַרְאֶה׃ יח וַיֶּאֱהַב יַעֲקֹב אֶת רָחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבָדְךָ שֶׁבַע שָׁנִים בְּרָחֵל בִּתְּךָ הַקְּטַנָּה׃ יט וַיֹּאמֶר לָבָן טוֹב תִּתִּי אֹתָהּ לָךְ מִתִּתִּי אֹתָהּ לְאִישׁ אַחֵר שְׁבָה עִמָּדִי׃ כ וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרָחֵל שֶׁבַע שָׁנִים וַיִּהְיוּ בְעֵינָיו כְּיָמִים אֲחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ׃ כא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לָבָן הָבָה אֶת אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יָמָי וְאָבוֹאָה אֵלֶיהָ׃ כב וַיֶּאֱסֹף לָבָן אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה כג וַיְהִי בָּעֶרֶב וַיִּקַּח אֶת לֵאָה בִתּוֹ וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו וַיָּבֹא אֵלֶיהָ׃ כד וַיִּתֵּן לָבָן לָהּ אֶת זilpָּה שִׁפְחָתוֹ לְלֵאָה בִתּוֹ שִׁפְחָה׃ כה וַיְהִי בַבֹּקֶר וְהִנֵּה הִוא לֵאָה וַיֹּאמֶר אֶל לָבָן מַה זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי הֲלֹא בְרָחֵל עָבַדְתִּי עִמָּךְ וְלָמָּה רִמִּיתָנִי׃ כו וַיֹּאמֶר לָבָן לֹא יֵעָשֶׂה כֵן בִּמְקוֹמֵנוּ לָתֵת הַצְּעִירָה לִפְנֵי הַבְּכִירָה׃ כז מַלֵּא שְׁבֻעַ זֹאת וְנִתְּנָה לְךָ גַּם אֶת זֹאת בַּעֲבֹדָה אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד שֶׁבַע שָׁנִים אֲחֵרוֹת׃ כח וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן וַיְמַלֵּא שֶׁבַע זֹאת וַיִּתֶּן לוֹ אֶת רָחֵל בִּתּוֹ לוֹ לְאִשָּׁה׃ כט וַיִּתֵּן לָבָן לְרָחֵל בִּתּוֹ אֶת בִּלְהָה שִׁפְחָתוֹ לָהּ לְשִׁפְחָה׃ ל וַיָּבֹא גַם אֶל רָחֵל וַיֶּאֱהַב גַּם אֶת רָחֵל מִלֵּאָה וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שֶׁבַע שָׁנִים אֲחֵרוֹת׃ לא וַיַּרְא יְהוָה כִּי שְׂנוּאָה לֵאָה וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ וְרָחֵל עֲקָרָה׃ לב וַתַּהַר לֵאָה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ רְאוּבֵן כִּי אָמְרָה כִּי רָאָה יְהוָה בְּעָנְיִי כִּי עַתָּה יֶאֱהָבֵנִי אישִׁי׃ לג וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר כִּי שָׁמַע יְהוָה כִּי שְׂנוּאָה אָנֹכִי וַיִּתֶּן לִי גַּם אֶת זֶה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ שִׁמְעוֹן׃ לד וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר עַתָּה הַפָּעַם יִלָּוֶה אִישִׁי אֵלַי כִּי יָלַדְתִּי לוֹ שְׁלֹשָׁה בָנִים עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ לֵוִי לה וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת יְהוָה עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה וַתַּעֲמֹד מִלֶּדֶת׃ א וַתֵּרֶא רָחֵל כִּי לֹא יָלְדָה לְיַעֲקֹב וַתְּקַנֵּא רָחֵל בַּאֲחֹתָהּ וַתֹּאמֶר אֶל יַעֲקֹב הָבָה לִּי בָנִים וְאִם אֵין מֵתָה אָנֹכִי׃ ב וַיִּחַר אַף יַעֲקֹב בְּרָחֵל וַיֹּאמֶר הֲתַחַת אֱלֹהִים אָנֹכִי אֲשֶׁר מָנַע מִמֵּךְ פְּרִי בָטֶן׃ ג וַתֹּאמֶר הִנֵּה אֲמָתִי בִלְהָה בֹּא אֵלֶיהָ וְתֵלֶד עַל בִּרְכַּי וְאִבָּנֶה גַּם אָנֹכִי מִמֶּנָּה׃ ד וַתִּתֶּן לּוֹ אֶת בִּלְהָה שִׁפְחָתָהּ לְאִשָּׁה וַיָּבֹא אֵלֶיהָ יַעֲקֹב׃ ה וַתַּהַר בִּלְהָה וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֵּן׃ ו וַתֹּאמֶר רָחֵל דָּנַנִי אֱלֹהִים וְגַם שָׁמַע בְּקֹלִי וַיִּתֶּן לִי בֵּן עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ דָּן׃ ז וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בִּלְהָה שִׁפְחַת רָחֵל בֵּן שֵׁנִי לְיַעֲקֹב׃ ח וַתֹּאמֶר

א. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: אדבר בעדותיך ויצא, לית אינ מובד סברי מן ברי - לא יאבד בטחונו אף מתוך החשכה; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת ויצא, בטחונו ואמונתו של יעקב אבינו; אשיחה בחקיך פרשת יתרו, 'כבוד אב', ובכבוד אם, כשתי מצוות: יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: ספר קול תתן, 'יהיב דיעתיה למהדר' - מיד קפצה לו הדדי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל: אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן ויצא, כל הבריאה לא נבראה אלא לשמוש האדם השלם: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

ז. עין אביטה ארחותיך ויצא, זהירות מנדנוד חטא: אביטה ארחותיך ויצא, רק כאן שכב יעקב אבינו ע"ה, והטעם לזה: אביטה ארחותיך שלח לך: המקדש עצמו בבקר וזכה להוציא לפועל מחשבתו הטובה: אדברה בעדותיך ויצא ועיני לאה רכות - כוח התפלה לבקעו רקיעים: מפקודיך אתבונן ויצא, זהירות מנדנוד חטא: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: שיחות חזוק פרשת שלח, התורה הקדושה מאירת עינים: תורתך חני ויצא, דקדוק ההלכה

ח. עין אביטה ארחותיך ויצא, זהירות מנדנוד חטא: אביטה ארחותיך שלח לך, המקדש עצמו בבקר וזכה להוציא לפועל מחשבתו הטובה: אביטה ארחותיך תרומה, כל דבר שהוא לשם ה' יבוא מן הנאה והטוב: מפקודיך אתבונן ויצא, זהירות מנדנוד חטא: תורתך חני ויצא, דקדוק ההלכה: תורתך חני מקץ, ויישן ויחלם שנית - החומה להתעורר

ט. עין אביטה ארחותיך ויצא, וישם מראשותיו - מה הועיל יעקב אבינו ע"ה באבנים אלו?: אדברה בעדותיך מקץ, יש לכם חלק - יחשיב כל פעולה קטנה ובזה יגבל מן היאוש: יגדיל תורה ויצא, עיני כפי ראה אלקים - לדעת כי אין הפרנסה תוצאות מעשיו: מפקודיך אתבונן ויצא, וישם מראשותיו - מה הועיל יעקב אבינו ע"ה באבנים אלו?

י. עין אביטה ארחותיך שמיני עצרת, השפעת הפרנסה בחג הסכות בזכות יעקב אבינו: אדברה בעדותיך ויצא אם יהיה אלקים עמדי - לומר 'אם רצה השם' על כל דבר: אביטה בחקיך בהלכה פרשת מטות, הנודר בעת צרה, יכויר בנדרו 'אלקי יעקב'. מכיון שיעקב היה הראשון שפתח לנדר בעת צרה: אביטה בחקיך בהלכה פרשת מטות, השומע שבועה לשקר מפי חברו חיב לנדותו, ואם לא נדהו - הוא בעצמו ראוי להיות בנדוי: אביטה בחקיך בהלכה פרשת מטות, נדר בעת צרה חל גם כשלא פרש הנודר את נדרו בשלמות, כיון שבנדאי אין כוונתו לומר בעת צרה דברים בטלים.: אביטה בחקיך בהלכה פרשת מטות, שעור לפרשת מטות - דיני נדר ושבועה, ודיני נדרי מצוה: אביטה בחקיך בהלכה פרשת תרומה, הפרשת חמש: אביטה בחקיך בהלכה פרשת תרומה, מעשר כספים - נדרו כ'מעשר' או 'צדקה'?: אביטה בחקיך בהלכה פרשת תרומה, מקורות חיוב 'מעשר כספים': אביטה בחקיך פרשת ויצא, שיחה לפרשת ויצא - הסתפקות במועט: אביטה בחקיך פרשת וישב, 'מפני שנתרשלתי בעבודה': אביטה בחקיך פרשת נשא, 'אבותי נגזו לאחרים, ואני נזוזתי לעצמי...': אביטה בחקיך פרשת ראה, מדוע יש שאינם מתעשרים?: אביטה בחקיך פרשת תרומה: יגדיל תורה ויצא, וגל את האבן - על האדם לנטות את כוחו בסלוחת הציר: יגדיל תורה וישב, וגם ויצא החוצה - דרכי ההתעברות על היצר: שיחות חזוק פרשת ויצא, הסגולה המפלאה לחסיר הדעים

יא. עין תורתך חני ויצא, רחמנא לבא בעי

יב. עין אביטה בחקיך בהלכה פרשת ויצא, כחה של תפלה: יגדיל תורה ויצא, וגל את האבן - על האדם לנטות את כוחו בסלוחת הציר: שורת יגדיל תורה חלק א: שיחות חזוק פרשיות מטות מסעי, והאבן גדולה עד פי הבאר: שיחות חזוק פרשת ויצא, איך גוללים את האבן שעל הלב: תורתך חני ויצא, וגל את האבן - על האדם לנטות את כוחו בסלוחת הציר: שיחות חזוק פרשיות מטות מסעי, והאבן גדולה עד פי הבאר: שיחות חזוק פרשת ויצא, איך גוללים את האבן שעל הלב: שיחות חזוק פרשת ויצא, הרפואה היחידה מן הגלות: תורתך חני ויצא, לא עת האסף המקנה - סבת אריכות הגלות: נחפשה דרכינו ונחקרה

כ. עין יגדיל תורה ויצא, וגל את האבן - על האדם לנטות את כוחו בסלוחת הציר: ספר קול תתן, שאיפה עמקה - מולידה כחות פלאיים: שיחות חזוק פרשיות מטות מסעי, והאבן גדולה עד פי הבאר: שיחות חזוק פרשיות מטות מסעי, למוד תורה קדם תפלה: שיחות חזוק פרשת ויצא, איך גוללים את האבן שעל הלב: שיחות חזוק פרשת תרומה א, ההשפעה המגבלת של אדם הן דוקא ללא השאיפות: תורתך חני ויצא, אחי מאין אתם: תורתך חני ויצא, לא עת האסף המקנה - סבת אריכות הגלות

כא. עין אדברה בעדותיך ויצא, ועיני לאה רכות - כוח התפלה לבקע רקיעים

כב. עין אדברה בעדותיך כי תבא, כך ה' הצדקה - בקשת סליחות בהכרה כי הבורא אדון הכל, כיצד חטאנו לפניו: יגדיל תורה כי תבוא, נושא השיעור: שיחת חזוק לפרשת כי תבא

כג. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: אדברה בעדותיך ויצא, לית אינ מובד סברי מן ברי - לא יאבד בטחונו אף מתוך החשכה; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת ויצא, בטחונו ואמונתו של יעקב אבינו; אשיחה בחקיך פרשת יתרו, 'כבוד אב' ובכבוד אם, כשתי מצוות: יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: ספר קול תתן, 'יהיב דיעתיה למהדר' - מיד קפצה לו הדדי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל: אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

כד. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

כה. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

כו. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

כז. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

כח. עין אביטה ארחותיך ויצא, התורה לא מארכיכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, כשיזכה הצדיק ממקומו מרגישים בני העיר מה היה להם בזכותו; אביטה ארחותיך פסח, שאין נכון ללומדי תורה להרבות בהלכה לקברות צדיקים - ומקור המנהג לעלות למרון בל"ג בעומר: מפקודיך אתבונן ויצא, רצון לעבודת ה' בראשי: תורתך חני ויצא, התורה נתונה לה מאריכה בספורי מעשיות - אלא כדי ללמדנו מוסר השכל; אביטה ארחותיך ויצא, יעקב אבינו ע"ה האדם השלם שהעולם נברא בשבילו: מפקודיך אתבונן עז, ברוך שומר הבטחתו לישראל' ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את 'הקץ': שיחות חזוק פרשת ויצא, עד היכן עולים כאשר יש קשיים: תורתך חני ויצא דקדוק ההלכה

להפצה באיזור ולהשיג הגיליונות הספרים השעשעים במייל: toraoren@gmail.com ובטלפונים 0506491414,0509013000

רָחֵל נִפְטוּלֵי אֱלֹהִים נִפְתַּלְתִּי עִם אֲחֹתִי גַּם יָכֹלְתִּי וַתִּקְרָא שְׁמוֹ נַפְתָּלִי׃[35] ט וַתַּרְא לֵאָה כִּי עָמְדָה מִלֶּדֶת וַתִּקַּח אֶת זִלְפָּה שִׁפְחָתָהּ וַתִּתֶּן אֹתָהּ לְיַעֲקֹב לְאִשָּׁה ׃ י וַתֹּלֶד זִלְפָּה שִׁפְחַת לֵאָה לְיַעֲקֹב בֵּן ׃ יא וַתֹּאמֶר לֵאָה בָּאֹשְׁרִי כִּי (כנר) בָא גָד וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ גָּד ׃ יב וַתֹּלֶד זִלְפָּה שִׁפְחַת לֵאָה בֵּן שֵׁנִי לְיַעֲקֹב ׃ יג וַתֹּאמֶר לֵאָה בְּאָשְׁרַי כִּי אִשְּׁרוּנִי בָּנוֹת וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אָשֵׁר ׃ יד וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בִּימֵי קְצִיר חִטִּים וַיִּמְצָא דוּדָאִים בַּשָּׂדֶה וַיָּבֵא אֹתָם אֶל לֵאָה אִמּוֹ וַתֹּאמֶר רָחֵל אֶל לֵאָה תְּנִי נָא לִי מִדּוּדְאֵי בְנֵךְ ׃ טו וַתֹּאמֶר לָהּ הַמְעַט קָחְתֵּךְ אֶת אִישִׁי וְלָקַחַת גַּם אֶת דּוּדְאֵי בְנִי וַתֹּאמֶר רָחֵל לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דּוּדְאֵי בְנֵךְ[24] ׃ טז וַיָּבֹא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בָּעֶרֶב וַתֵּצֵא לֵאָה לִקְרָאתוֹ וַתֹּאמֶר אֵלַי תָּבוֹא כִּי שָׂכֹר שְׂכַרְתִּיךָ בְּדוּדְאֵי בְנִי וַיִּשְׁכַּב עִמָּהּ בַּלַּיְלָה הוּא ׃ יז וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶל לֵאָה וַתַּהַר וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֵּן חֲמִישִׁי ׃ יח וַתֹּאמֶר לֵאָה נָתַן אֱלֹהִים שְׂכָרִי אֲשֶׁר נָתַתִּי שִׁפְחָתִי לְאִישִׁי וַתִּקְרָא שְׁמוֹ יִשָּׂשכָר ׃ יט וַתַּהַר עוֹד לֵאָה וַתֵּלֶד בֵּן שִׁשִּׁי לְיַעֲקֹב ׃ כ וַתֹּאמֶר לֵאָה אֱלֹהִים אֹתִי זָבַד טוֹב הַפַּעַם יִזְבְּלֵנִי אִישִׁי כִּי יָלַדְתִּי לוֹ שִׁשָּׁה בָנִים וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ זְבֻלוּן ׃ כא וְאַחַר יָלְדָה בַּת וַתִּקְרָא אֶת שְׁמָהּ דִּינָה ׃ כב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רָחֵל וַיִּשְׁמַע אֵלֶיהָ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ[25] ׃ כג וַתַּהַר וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר אָסַף אֱלֹהִים אֶת חֶרְפָּתִי[26] ׃ כד וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר יֹסֵף יְהוָה לִי בֵּן אַחֵר ׃ כה וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָלְדָה רָחֵל אֶת יוֹסֵף וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לָבָן שַׁלְּחֵנִי וְאֵלְכָה אֶל מְקוֹמִי וְלְאַרְצִי ׃ כו תְּנָה אֶת נָשַׁי וְאֶת יְלָדַי אֲשֶׁר עָבַדְתִּי אֹתְךָ בָהֶן וְאֵלֵכָה כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת עֲבֹדָתִי אֲשֶׁר עֲבַדְתִּיךָ ׃ כז וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָבָן אִם נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ נִחַשְׁתִּי וַיְבָרְכֵנִי יְהוָה בִּגְלָלֶךָ[27] ׃ כח וַיֹּאמֶר נָקְבָה שְׂכָרְךָ עָלַי וְאֶתֵּנָה[28] ׃ כט וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת אֲשֶׁר עֲבַדְתִּיךָ וְאֶת אֲשֶׁר הָיָה מִקְנְךָ אִתִּי ׃ ל כִּי מְעַט אֲשֶׁר הָיָה לְךָ לְפָנַי וַיִּפְרֹץ לָרֹב וַיְבָרֶךְ יְהוָה אֹתְךָ לְרַגְלִי וְעַתָּה מָתַי אֶעֱשֶׂה גַּם אֹנֹכִי לְבֵיתִי[29] ׃ לא וַיֹּאמֶר מָה אֶתֶּן לָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא תִתֶּן לִי מְאוּמָה אִם תַּעֲשֶׂה לִי הַדָּבָר הַזֶּה אָשׁוּבָה אֶרְעֶה צֹאנְךָ אֶשְׁמֹר[30] ׃ לב אֶעֱבֹר בְּכָל צֹאנְךָ הַיּוֹם הָסֵר מִשָּׁם כָּל שֶׂה נָקֹד וְטָלוּא וְכָל שֶׂה חוּם בַּכְּשָׂבִים וְטָלוּא וְנָקֹד בָּעִזִּים וְהָיָה שְׂכָרִי ׃ לג וְעָנְתָה בִּי צִדְקָתִי בְּיוֹם מָחָר כִּי תָבוֹא עַל שְׂכָרִי לְפָנֶיךָ כֹּל אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ נָקֹד וְטָלוּא בָּעִזִּים וְחוּם בַּכְּשָׂבִים גָּנוּב הוּא אִתִּי ׃ לד וַיֹּאמֶר לָבָן הֵן לוּ יְהִי כִדְבָרֶךָ ׃ לה וַיָּסַר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַתְּיָשִׁים הָעֲקֻדִּים וְהַטְּלָאִים וְאֶת כָּל הָעִזִּים הַנְּקֻדּוֹת וְהַטְּלָאוֹת כֹּל אֲשֶׁר לָבָן בָּהֶן וְכָל הַכְּשָׂבִים וַיִּתֵּן בְּיַד בָּנָיו ׃ לו וַיָּשֶׂם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בֵּינוֹ וּבֵין יַעֲקֹב וְיַעֲקֹב רֹעֶה אֶת צֹאן לָבָן הַנּוֹתָרֹת ׃ לז וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מַקַּל לִבְנֶה לַח וְלוּז וְעַרְמוֹן וַיְפַצֵּל בָּהֶן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת מְחַשֹּׂף הַלְּבָנֹת אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת ׃ לח וַיַּצֵּג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פִּצֵּל בָּרְהָטִים בְּשִׁקֻּתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תָּבֹאן הַצֹּאן לִשְׁתּוֹת לְנֹכַח הַצֹּאן וַיִּחַמְנָה בְּבֹאָן לִשְׁתּוֹת ׃ לט וַיַּחַמּוּ הַצֹּאן אֶל הַמַּקְלוֹת וַתֵּלַדְן הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּטְלָאִים ׃ מ וְהַכְּשָׂבִים הִפְרִיד יַעֲקֹב וַיִּתֵּן פְּנֵי הַצֹּאן אֶל עָקֹד וְכָל חוּם בְּצֹאן לָבָן וַיָּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבַדּוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל צֹאן לָבָן ׃ מא וְהָיָה בְּכָל יַחֵם הַצֹּאן הַמְקֻשָּׁרוֹת וְשָׂם יַעֲקֹב אֶת הַמַּקְלוֹת לְעֵינֵי הַצֹּאן בָּרְהָטִים לְיַחְמֵנָּה בַּמַּקְלוֹת ׃ מב וּבְהַעָטְיַף הַצֹּאן לֹא יָשִׂים וְהָיָה הָעֲטֻפִים לְלָבָן וְהַקְּשֻׁרִים לְיַעֲקֹב ׃ מג וַיִּפְרֹץ הָאִישׁ מְאֹד מְאֹד וַיְהִי לוֹ צֹאן רַבּוֹת וּשְׁפָחוֹת וְעֲבָדִים וּגְמַלִּים וַחֲמֹרִים ׃

בלא א וַיִּשְׁמַע אֶת דִּבְרֵי בְנֵי לָבָן לֵאמֹר לָקַח יַעֲקֹב אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאָבִינוּ וּמֵאֲשֶׁר לְאָבִינוּ עָשָׂה אֶת כָּל הַכָּב�וד הַזֶּה[41] ׃ ב וַיַּרְא יַעֲקֹב אֶת פְּנֵי לָבָן וְהִנֵּה אֵינֶנּוּ עִמּוֹ כִּתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם[42] ׃ ג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יַעֲקֹב שׁוּב אֶל אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ וּלְמוֹלַדְתֶּךָ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ[43] ׃ ד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב וַיִּקְרָא לְרָחֵל וּלְלֵאָה הַשָּׂדֶה אֶל צֹאנוֹ[44] ׃ ה וַיֹּאמֶר לָהֶן רֹאֶה אָנֹכִי אֶת פְּנֵי אֲבִיכֶן כִּי אֵינֶנּוּ אֵלַי כִּתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם וֵאלֹהֵי אָבִי הָיָה עִמָּדִי ׃ ו וְאַתֶּנָה יְדַעְתֶּן כִּי בְכָל כֹּחִי עָבַדְתִּי אֶת אֲבִיכֶן ׃ ז וַאֲבִיכֶן הֵתַל בִּי וְהֶחֱלִף אֶת מַשְׂכֻּרְתִּי עֲשֶׂרֶת מֹנִים וְלֹא נְתָנוֹ אֱלֹהִים לְהָרַע עִמָּדִי ׃ ח אִם כֹּה יֹאמַר נְקֻדִּים יִהְיֶה שְׂכָרֶךָ וְיָלְדוּ כָל הַצֹּאן נְקֻדִּים וְאִם כֹּה יֹאמַר עֲקֻדִּים יִהְיֶה שְׂכָרֶךָ וְיָלְדוּ כָל הַצֹּאן עֲקֻדִּים ׃ ט וַיַּצֵּל אֱלֹהִים אֶת מִקְנֵה אֲבִיכֶם וַיִּתֶּן לִי ׃ י וַיְהִי בְּעֵת יַחֵם הַצֹּאן וָאֶשָּׂא עֵינַי וָאֵרֶא בַּחֲלוֹם וְהִנֵּה הָעַתֻּדִים הָעֹלִים עַל הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּבְרֻדִּים[45] ׃ יא וַיֹּאמֶר אֵלַי מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם יַעֲקֹב וָאֹמֶר הִנֵּנִי ׃ יב וַיֹּאמֶר שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָּל הָעַתֻּדִים הָעֹלִים עַל הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּבְרֻדִּים כִּי רָאִיתִי אֵת כָּל אֲשֶׁר לָבָן עֹשֶׂה לָךְ ׃ יג אָנֹכִי הָאֵל בֵּית אֵל אֲשֶׁר מָשַׁחְתָּ שָּׁם מַצֵּבָה אֲשֶׁר נָדַרְתָּ לִי שָׁם נֶדֶר עַתָּה קוּם צֵא מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל אֶרֶץ מוֹלַדְתֶּךָ ׃ יד וַתַּעַן רָחֵל וְלֵאָה וַתֹּאמַרְנָה לוֹ הַעוֹד לָנוּ חֵלֶק וְנַחֲלָה בְּבֵית אָבִינוּ ׃ טו הֲלוֹא נׇכְרִיּוֹת נֶחְשַׁבְנוּ לוֹ כִּי מְכָרָנוּ וַיֹּאכַל גַּם אָכוֹל אֶת כַּסְפֵּנוּ ׃ טז כִּי כָל הָעֹשֶׁר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאָבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ וְעַתָּה כֹּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה ׃ יז וַיָּקָם יַעֲקֹב וַיִּשָּׂא אֶת בָּנָיו וְאֶת נָשָׁיו עַל הַגְּמַלִּים ׃ יח וַיִּנְהַג אֶת כָּל מִקְנֵהוּ וְאֶת כָּל רְכֻשׁוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ מִקְנֵה קִנְיָנוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּפַדַּן אֲרָם לָבוֹא אֶל יִצְחָק אָבִיו אַרְצָה כְּנָעַן ׃ יט וְלָבָן הָלַךְ לִגְזֹז אֶת צֹאנוֹ וַתִּגְנֹב רָחֵל אֶת הַתְּרָפִים אֲשֶׁר לְאָבִיהָ ׃ כ וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לָבָן הָאֲרַמִּי עַל בְּלִי הִגִּיד לוֹ כִּי בֹרֵחַ הוּא וְכׇל אֲשֶׁר לוֹ וַיָּקׇם וַיַּעֲבֹר אֶת הַנָּהָר וַיָּשֶׂם אֶת פָּנָיו הַר הַגִּלְעָד ׃

כא וַיִּגַּד לְלָבָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב ׃ כב וַיִּקַּח אֶת אֶחָיו עִמּוֹ וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו דֶּרֶךְ שִׁבְעַת יָמִים וַיִּדְבַּק אֹתוֹ בְּהַר הַגִּלְעָד ׃ כג וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל לָבָן הָאֲרַמִּי בַּחֲלוֹם הַלָּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן תְּדַבֵּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע[47] ׃ כד וַיַּשֵּׂג לָבָן אֶת יַעֲקֹב וְיַעֲקֹב תָּקַע אֶת אָהֳלוֹ בָהָר וְלָבָן תָּקַע אֶת אֶחָיו בְּהַר הַגִּלְעָד ׃ כה וַיֹּאמֶר לָבָן

---

24. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב אֵלְיָנוּ. גְּדֻלַּת וְקְדֻשַּׁת 'עִטְרַת רִאשׁוֹנוּ' 25. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ 26. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת מִסֵּעֵי, נְשׁוּאֵי קְטַן לְפְנֵי גָּדוֹל 27. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת פִּקּוּדִי, תְּפִלָּה קְטַנָּה – פְּעֻלָּה אַדִּירָה 28. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי פָּרָשַׁת כִּי תֵצֵא. רוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּעִדּוּתְיוֹךְ וַיֵּצֵא וְעֵינֵי לֵאָה רַכּוֹת, שְׁיחוֹת חוּזֵר פָּרָשַׁת נִצָּבִים וְלֵךְ. הַכְּלָל לִידֵי גַּאֲוָתוֹ: עַיִן אֲבוֹתֵינוּ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. אֲסַף יְיָ נִמְצָא עִם הַמּוּדֶה לֹה׳ – זוֹכֶה לִישׁוּעוֹת נוֹסָפוֹת: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא. אֲסַף יְיָ נִמְצָא עִם הַשּׁוֹנֵא וְהַנִּרְדָּף: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, עֵינֵי כְּפֵי רָאָה אֱלֹקִים – לְדַעַת כִּי אֵין הַפְרָסָה מְצוּיוֹת מַעֲשִׂיּוֹת: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא אֶתְבַּוֹנֵן תּוֹלְדוֹת, כְּלָל שְׂרָאֵל בָּא מֵאַבְרָהָם אֲבִינוּ לְבַדּוֹ: תַּחְכְּמִי מְצוּיוֹת וַיֵּצֵא, הוֹלִיכָהּ הַכֹּל עַיִן רְבִי אַבְרָהָם דְּבִי שְׂרָאֵל בְּיוֹם אֲשֶׁר כִּסְּלוֹ (נלב"ע שנת התרא) 31. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח, דְּמִיוֹן הַמּוֹשָׁל לְבֵית הַחַיּוֹת: אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח, תְּפִלַּת הַלֵּוִי עַל עֲמָה דְּמִיָּה: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, עֵינֵי כְּפֵי רָאָה אֱלֹקִים – לְדַעַת כִּי אֵין הַפְרָסָה מְצוּיוֹת מַעֲשִׂיּוֹת 32. עַיִן שִׂיחוֹת חוּזֵר פָּרָשַׁת נִצָּבִים וְלֵךְ. הַכְּלָל לִידֵי שְׂאֵין מֵעֵינִי לִי כְּלוּם 33. עַיִן אֵשֶׁיהָ חוּקְרֵי פָּרָשַׁת וְאֶתְחַנַּן, "מַתְעַקְשִׁיתָ וְהִסְפַּרְתִּי הַרְבֵּה..." 34. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי פָּרָשַׁת בְּחֻקֹּתַי, עֲשִׂית חָסֵד בְּשִׁלּוּמֵי הַרְאִיָּה: אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי פָּרָשַׁת תּוֹלְדוֹת, מַעֲלַת תְּפִלַּת שִׁיט עֲמָה דְּמִיָּה 35. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח, דְּמִיוֹן הַמּוֹשָׁל לְבֵית הַחַיּוֹת: אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי פָּרָשַׁת תּוֹלְדוֹת, מַעֲלַת תְּפִלַּת שִׁיט עֲמָה דְּמִיָּה 36. עַיִן אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי פָּרָשַׁת בְּחֻקֹּתַי, עֲשִׂית חָסֵד בְּשִׁלּוּמֵי הַרְאִיָּה: אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי פָּרָשַׁת תּוֹלְדוֹת – זוֹכֶה לִישׁוּעוֹת נוֹסָפוֹת: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, הוֹדֵה לַה׳ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ, הַמְּחַכֶּה לִבְנוֹת אֲבוֹתָיו וְהַמְּחַכֶּה לְבָנָיו: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, עֵינֵי כְּפֵי רָאָה אֱלֹקִים – לְדַעַת כִּי אֵין הַפְרָסָה מְצוּיוֹת מַעֲשִׂיּוֹת 37. עַיִן אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא. אֵשֶׁיהָ בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח, שֶׁקֶר בְּמֹאזְנֵי מִרְמָה: אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, הַשְׁוָאַת הַבּוֹרֵא לַנִּבְרָאִים: עַיִן אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, הַשְׁוָאַת הַבּוֹרֵא לַנִּבְרָאִים: אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי דְּאוֹרָיְתָא וְיֵרֵא, עֲשִׂית הַחֶסֶד בְּשִׁלּוּמֵי: אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי דְּאוֹרָיְתָא נִצָּבִים וְלֵךְ. אֵין לְהִסְפַּרְדֵּי לִשְׁנוֹת מִמִּסְבְּתָא בְּקִדּוּשׁ. וְכֵן בְּאִמְרַת שֵׁם ה' אֵין לוֹ לוֹמַר שֵׁם ה' בְּנִקּוּד חוֹלָם: עַיִן דְּאוֹרָיְתָא וַיֵּצֵא, הַכֹּל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח, דְּמִיוֹן הַמּוֹשָׁל לְבֵית הַחַיּוֹת: אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא. הֵבֵל מֵאוֹתוֹ וְתִבְרְחִי׃ אֲבִיטָה בְּחִקְרֵי לֵב בַּהֲלֹכָה פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח, הַשְׁוָאַת הַבּוֹרֵא לַנִּבְרָאִים: עַיִן